

STIH ZRIJE

Forr a dalom
csupa rímes, csengő-búgó,
versem zengő-zúgó
forradalom.

Verseem zihál,
vad sírás szakad ki torkán,
bömböl, mint az orkán
s halált szítál.

Gyilkos a vers lángja,
de ahol szállt a dal gyújtó üszke,
himnusz harsog ott az új világ büszke
hasadó hajnalára.

Fordította: Somorja Sándor.

Iaták István

A MUNKÁS MUNKÁBÓL SZABADUL

Tagjait fájón nyújtóztatja,
A szemetes, árva uccára tér,
Mintha saját virágkertjébe lépne,
— Nem lesz tovább másé a napja! —
Gerincet egyenesít hajszábatört embersége.
A munkatermékek, használati tárgyak
Ocsmány, pénzes csereberéjén túl
Saját sorsa lép követelőn elébe.
Elővehet könyvet, ágybadóíthat,
Megsímogathatja, hogy mosolyogjon a nője.
Gondolhat tudományra, bérharcra;
Felcsillan ismét sugárzón előtte,
Egész osztályának jövője...
Ó! — milyen komor, de biztató nyugodt
A napi-robot-végzett proletár arca.
Tigrisek támadó vére,
Oroszlánok bátorsága
Bizsereg a vérében vadul, —
De nagyszerű a szűkös szabadság,
Ha éhes, durván kisajtott proletár
Gondolattalan tőkés robotból szabadul!